

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. Nostratis sententiæ argumenta referuntur ac expenduntur cum
conclusionem super iisdem reflexivâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

admodum prudentia naturalis duobus nititur principijs; altero se tenente ex parte finis, in eo qua recta rationi consono procurando; altero se habente ex parte mediorum, in his per circumspectam omnium circumstantiarum providere, ac ex honestatis ratione pensandarum considerationem, convenienter ordinandis: sic prudentia infusa per Spiritum sanctum moveri, ac dirigi consueta, & que supponit in homine tum finis rectitudinem etiam supernaturalem, tum mediorum ad hunc ex supernaturali honestatis moderatione circumspectam premeditationem. Quae equidem in homine circumspectio se habet erga prudentiam infusam per modum quasi materialis, cui Spiritus sanctus superstruit gratiae suae directionem, humanae intelligentiae vires superexcedentem, omnimoda practicae etiam supernaturalis certitudinis superinductricem. Eiusmodi proinde prudentiae non humanae & naturalis, sed infusae ac supernaturalis directio intervenit in ijs etiam, quae facti sunt, dum Papa ex Cathedra sua Apostolica decernit. Quare per se & quoad ipsam rei veritatem profusum certum est, quotiescunque Papa erga Universam Ecclesiam decernit ex vi sui Pastoralis muneris publici ac Oecumenici, ne in ijs quidem, quae facti sunt, practicae, id est, quoad rectitudinis moralitatem a lepraeceptam, esse errorem obnoxium, licet materialis quidam intellexerit error, qui tamen neque prudentia infusae, neque honestatis moralis ut sic intentae, ac definitae formalem bonitatem inficere posset.

24. Nihilominus, ut quoad nos subsistat certitudo, qua securi omnino sumus, quod Papa egerit ac decreverit, non ex humana & naturali, sed infusae ac supernaturali prudentia, ad hoc indigemus singulari quopiam argumento nostri intellectus ea super re certificativo, dum prudentiae supernaturalis practicae infallibilis, & naturalis errori etiam practico obnoxio differentias in seipsis penetrare haud valeamus. Promisit equidem Christus Apostolis, se ad finem usque mundi cum ipsis, eorum adeo etiam Successoribus futurum. Spiritumque sanctum edoctorum eos omnem veritatem, ex vi hujus tamen praeminentiae non extraxit illos esse sorte hominum, per quam errori sunt obnoxii: attamen in gradu Apostolico constitutos Pontifices Summos, qua ex hujus Cathedra decernentes, dotavit infallibili Spiritus sancti assistentia. Unde quamprimum certificantur fideles, Papam decernere ex hac Apostolica Petra, practicae certi esse debent tum de fidei veritate, tum de morali honestate decreti hujusmodi. Quae proinde de Papae, qua ex Cathedra loquentis praeminentia, per Spiritum sanctum mota & directa certificatio omnimoda, quasi ultimatae & permaxime innotescit fidelibus, ex Ecclesiastica cum Capite suo intra Concilium Oecumenicum representata consensione; uti ex antecedentibus constare licet.

S. III.

Nostratis sententiae argumenta referuntur ac expenduntur cum conclusione super iisdem reflexiva.

ARGUMENTVM I.

Ex Veteris Testamenti tabulis desumptum.

Ita namque habetur Deut. 16. Si difficile, & ambiguum apud te iudicium esse perspexeris, causa & causam, lepram & lepram, & iudicium intra portas tuas videris verba variare; surge & ascende ad locum, quem elegerit Dominus Deus tuus, veni & ad sacerdotem Levitici generis & ad iudicem, qui fuerit illo tempore, quodque ad eis, qui indicabunt tibi iudicij veritatem. Qui autem superbit, nolens obedire sacerdotis imperio, qui eo tempore ministrat Deo tuo, ex decreto Iudicis morietur. Ad hoc Domini praecipuum respiciens Iosaphat Rex Paralip. 2. cap. 19. sic alloquitur Sacerdotes: Omnem causam, qua venerit ad vos fratrum vestrorum, alienaque questio est de lege, & de mandato, de caeremoniis, de justificationibus, ostendetis eis, ut non peccent in Dominum. Amarias autem Sacerdos & Pontifex resister in his, quae ad Deum pertinent, praesidio. Unde Ecclesiasti. 12. dicebantur verba sapientum esse stimuli, & sicut clavi in altum defixi, quae per Magistrorum consilium data sunt a Pastore suo. Nil amplius, fili mi, ne requiras.

Ex praecitato igitur Deuteronomij texto sacro Author Regalis Sacerdotij est. lib. 3. f. 2. n. 1. sic argumentatur. Vel Summi Sacerdotis in Veteri Testamento infallibile, & irreformabile erat iudicium, vel non? Si erat, hoc ipsum est, quod volumus, quodque probare intendimus: nec enim privilegium & assistentia Spiritus sancti Synagoga concessum, Ecclesiae longe nobiliori negandum est: utpote quam toto orbe diffusam impugnant haereses, & proinde uno & infallibili iudice magis indiget, qui finem discordij imponat. Si vero Summi in Antiquo Ecclesiae Sacerdotis sententia infallibilis & irreformabilis non erat: cur ab illa non admittitur appellatio? & qui non acquiescit, morti iubetur? Plane dignus morte non est, qui in rebus fidei dubiam, incertamque sententiam non admittit, cum fidem oporteat, esse indubiam, certamque; nec unquam nisi in ultimo supplicio affectus sit, qui a iudice & sententia appellavit, a qua appellare potuit, quae scilicet ultima non est.

Obiectio.

Instari potest ex parte adversa. Pontifex in Veteri Testamento sententiam fuisse quidem certam, sed a Pontifice in Concilio & ex Concilij suffragijs latam, ut patet ex verbis sacri Textus, qui non de uno Pontifice, sed de pluribus loquitur; & ideo Hebraei & Sigonius lib. 6 de repub. Hebr. c. 7. explicavit de Magno Concilio Sanhedrim, quod po-

Responsio.

34. **I**dem Author respondet in hunc modum. Hanc exceptionem aperte pugnare cum Christi verbis. Hæc enim tam clara sunt, tam aperte in solum Petrum diriguntur, & adeo nulla Ecclesiæ, aut Concilij fit mentio, ut videantur Adversarij nostri non tam suam opinionem ad Scripturam accommodare voluisse, quam potius Scripturam, volentem nolentemque, in suas partes trahere, ut non tam ipsi, quod Scriptura, quam Scriptura, quod ipsi, sentiret. Quod si velint, donum & privilegium Petro, & successoribus collatum, *mediatè* ipsi etiam Ecclesiæ collatum esse, quæ cum à Petro gubernari se patitur, errare non potest; quemadmodum quidquid boni natura capiti concessit, illud totum in bonum, & directionem corporis redundat; id quidem verissimum est, & sensui SS. Patrum omnium consentaneum: sed sententiam nostram confirmat potius, quam evertit.

Iterata objectio.

35. **E**Xcipi denique potest ex parte adversa. Ex eo Evangelij textu non haberi, quod Pontificis iudicium etiam extra Concilium docentis infallibile sit.

Responsio.

36. **P**ræfatus Author ita respondet. Cum Christus nullam omnino Concilij mentionem faciat, multoque minus infallibilitatem Petri illi adstringat; gratis & sine fundamento hanc limitationem ab ipsi opponi, qui dolent, Scripturam aliter loqui, quam ipsi vident. Si Petri fides à Concilij directione, & non contra Concilij fides à Petro penderet; non tam Petrus fratres suos confirmaret, quam ipse à fratribus confirmaretur.

ARGUMENTVM III.

Ex *Matthæo 16.* petnum.

37. **E**X hujus namque Evangelij sacro textu vincitur, Petrum, ejusque successores esse Petram & fundamentum Ecclesiæ, contra quam portæ inferi non prævalebunt. Unde Author *Regalis Sacerdotij cit. §. 2. n. 3.* hunc in modum argumentatur. Si Petrus, ejusque successor est fidei Petra, oportet, illum, cum publicè, & cum potestate docet (tunc enim maximè operè officio suo fungitur, & Petram agit) concuti in fide non posse, multo minus frangi, aliàs non tam Petra, quam arena esset: & quid plus alijs Doctoribus & Episcopis Petrus accepisset, quæve ratione Petræ titulum magis meritus esset, si æquè, ac illi, posset in fidem impingere, evertique, & errores docere? Si Petri, omniumque Episcoporum in credendo, docendoque, quæ sunt fidei, par est conditio, omnes pariter erunt petræ, nec majori titulo Petrus, quam illi: si verò Petri, & aliorum Episcoporum non est in fide par conditio, oportet, plus Petro, ejusque successoribus, quam alijs Episcopis tribui: & quid hoc aliud? nisi quod cadere illi omnes in errores possint; imò pleræque hæreses ab Episcopis aut natæ, aut nutritæ; Pe-

trus solus, ejusque successores non possint; & ideo Petro, non alijs dictum esse: *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Rursus: Si Petrus, ejusque successores sunt fundamentum Ecclesiæ, contra quam portæ inferi non prævalebunt, hoc est, quæ nunquam corruet, nunquam errabit, aut deficiet, multo magis oportet, fundamentum corruere, & deficere non posse: quid enim hoc portenti, ut stante domo, fundamentum cadat? Aut ergo fundamentum Ecclesiæ non est Petrus; aut si est, eo cadente, cadet Ecclesia, & Ecclesiâ non cadente, nec ipsum cadere poterit.

Objectio.

EXcipiet fortassis Adversarius. Petro dicta esse illa Christi verba, quatenus representabat Ecclesiam: & ita hanc promissionem non tam Petro, quam Ecclesiæ factam esse.

Responsio.

Præfatus Author respondet. Id verum esse, si dicas, firmitatem & constantiam fidei Petro promissam, etiam ad Ecclesiam pertinere, imò propter Ecclesiam factam esse, quemadmodum soliditas fundamenti est soliditas ædificij, & hoc ipsum Patres voluerunt; sicut enim caput totum hominem representat, ita Pontifex Maximus Ecclesiam toto orbe diffusam; in cujus rei figuram Summus apud Hebræos Sacerdos totum orbem terrarum vesti Pontificiæ inscriptum gestabat, juxta illud *Sapientis 18. in vestu pedibus totus erat orbis terrarum.* Et teste Epiphanio *lib. de lapid. & gemmis.* Idem Pontifex tempore Salomonis Regis, præcedens velut illi constantiæ, & Petrinae firmitati, quam Christus Vicario suo promissit, præter gemmas Rationalis, adamantem, binis smaragdus incinctum, ad pectus gestabat; qui Deo placato, serenâ luce perfundebar, irato verò & accinso vindictæ, sanguineus micabat. Si verò sic Petrum Ecclesiam representasse dicas, ut tota firmitas & indelicientia veræ fidei ad Ecclesiam pertineat, excluso Petro; inprimis nihil potest dici, quod magis Evangelio repugnet, ejusque sententiæ: cum sole clarius sit, Christum ad Petrum loqui, illi fidem polliceri, ejus confessionem præmio afficere, & denique multis modis, & velut anxie laborare, ut Petrum ab alijs distinguat, eumque solum, non alios designet, nullâ Concilij mentione, nullâ Ecclesiæ factâ, nisi quod hanc dicat, se Petro inædificaturum.

Deinde, si hoc modo, quo Adversarij volunt, Evangelium intelligas, sensus eruditè planè absurdissimus, hic enim erit: *Tu es Petrus, & super Ecclesiam, quam representas, ædificabo Ecclesiam meam.* Aut ergo Ecclesiâ sibi ipsi fundamentum est: aut duæ sunt Ecclesiæ, quarum una fundamentum est alterius: aut Petrus est Ecclesiæ fundamentum; & si est, quærimus, qui fieri, possit, ut hujus fides & doctrina deficiat, stante Ecclesiâ? Quod si ad alios sensus hæc Evangelij verba detorqueas, quasi fundamentum Ecclesiæ non sit

CONCLUSIO.

EX Divini Verbi Oraculis efficaciter demonstratur, Papam, quatenus munus pastoralis à Christo sibi concessæ potestatis erga universam Ecclesiam exercet, in rebus fidei, imò & decretis morum, errare non posse.

Explicatur. Oportet namque, pro veritatis semitâ illibatè tenendâ distinguere inter Officium pastorale Romanæ Cathedræ, & inter personam in ista Cathedrâ sedentem. Ex D. Augustino lib. 2. contra epist. Pessian. cap. 51. Hæc autem distinctio in eo se tenet, quòd errores ac vitia personæ nullatenus redundare possint in Cathedram Apostolicam Romanæ Ecclesiæ. Ex Sancto Augustino cit. cap. 51. Unde non tam hic laborandum de particularibus Summorum Pontificum personis, quàm de Cathedrâ Pastoralis erga universalem Ecclesiam officij? An scilicet, quando Pontifex Romanus loquitur ex Cathedrâ, sive ex officio suo Pastoralis erga universalem Ecclesiam, possit facere Decretum fidei, vel bonis moribus contrarium?

PROBATIO I.

Ex illis Christi Domini verbis Luca 22. Ego rogavi pro te, ut non deficiat fides tua.

ETENIM hæc oratione Christus Dominus duo impetravit privilegia, alterum personale, ut Petrus scilicet haberet in fide liberrimam, fortissimam, invictissimam, perfectissimamque voluntatem, Ex sancto Augustino lib. de corrept. & gratiâ. cap. 8. Alterum reale, Pastoralis erga universalem Ecclesiam muneri annexum: Christus enim ita oravit pro Petro, ut conversus aliquando confirmaret fratres. Unde ita à Christo impetrata fidei firmitas non debebat se continere intra personam Petri, quin erga fratres curæ ipsius Pastoralis committendos se diffunderet. Ex quo sequitur, illam fidei firmitatem esse privilegium Petri quâ universalis erga Ecclesiam pastoris, Atqui privilegium ex Christi Domini voluntate annexum isti Pastoralis muneri, eo ipso est perpetuum, quòd habeat respectum ad perpetuum itatum Ecclesiæ, à portis inferi nunquam superandæ. Christus igitur Dominus illâ suâ oratione impetravit fidei firmitatem, quâ connexam cum Pastoralis munere, Ecclesiæ perpetuò usque ad finem sæculi duraturæ coexistit.

At sicuti pastorale perpetuo Ecclesiæ statui annexum munus, Petro per Martyrium sublato, debuit persistere in successoribus, sic fidei firmitas secundum efficaciam orationis Christi connexa cum isto pastorali officio, debet consequenter ad Successores quoque transferri. Constatigitur, ex efficacità Christi orationis, Petri in Pastoralis erga universalem

Z z z z

fit Petrus, sed fides Divinitatis Christi, quam professus est: in primis Evangelio vim facis, cujus tam antecedentia, quàm subsequencia verba omnino ad Petrum diriguntur, occasione ex illius confessione captatâ. Deinde Petri & Pontificis Romani primatum, hoc est, arcem religionis Catholicae evertis: hoc enim Evangelij loco aut sublato, aut in alienos sensus exposito, nihil amplius superest, quo adversus Calvinistas, & Lutheranos primatum defendas.

41 Firmatur ea responsio ab autoritate. Sanctus namque Leo ad Episcopos Vienneses epist. 78. ita scribit: Hujus muneris sacramentum ita Dominus ad omnium Apostolorum officium pertinere voluit, ut in Beatissimo Petro principaliter collocaret, ut ab ipso quasi quodam capite dona sua, velut in corpus omne diffunderet, ut exortem se mysterij intelligeret esse Divini, qui ausus fuisset se à Petri soliditate dividere. S. Augustinus Serm. de Cathed. Petra ergo pro devotione Petrus dicitur, eò quòd primus fidei fundamenta posuerit, & tanquam saxum immobile totius operis Christiani compagem, molemq; contineat. Origenes in hunc locum Matth. Manifestum est, etsi non exprimitur, quòd nec adversus Petrum, nec adversus Ecclesiam portæ prævalere poterunt inferorum: nam si prævalerent adversus Petram, in qua fundata Ecclesia erat, contra Ecclesiam etiam prævaleret.

ARGUMENTUM IV.

Ex Joannis ultimo desumptum.

42. Ibi namque Petro, ejusque Successoribus tanquam totius Ecclesiæ Pastoribus ovium Christi cura & regimen committitur per ista verba: Petre amas me? Pascere oves meas. Unde Author Regalis Sacerdotij argumentatur. Per ea verba Petrus, ejusque successores constituti sunt Doctores & Pastores totius Ecclesiæ; aut ergo docentes illos, præsertim quæ sunt fidei, tenetur Ecclesia audire, aut non tenetur? Si tenetur, ergo illi, cum docent, errare non possunt. Nam si possent, erraret etiam Ecclesia, quæ illorum doctrinæ tenetur acquiescere. Si verò Ecclesia non tenetur ea credere, quæ Summus Pontifex ex Verbo Dei credenda esse, definit, non tam Petrus, quàm ipsa Ecclesia erit sibi Pastor, imò ipsa Petrum pascet, quia ipsa errantem Pontificem corrigit, ipsa ducet, ipsa, an Petri sententia cum Verbo Dei conveniat, an seculis, judicabit, discernetque, hoc est, quod nunquam factum, nunquam auditum fuit, non ipse Pontifex confirmabit, reprobabitque fidem Concilij, sed Concilium fidem Pontificis: sicque malè Christus Petro dixerit: Pascere oves meas: cum potius ovibus & Ecclesiæ dicere debuisset: si me amatis, pascite Petrum & Vicarium meum, errare hic potest, & in abrupta defertur, & falsa pro veris docere: vos ergo Pastori Pastores esto & cadentem subleвате, hoc est, discipuli Magistrum docete, & oves Pastorem ducite.

quis. III.

Solus, ejusque Successores...

Objectio.

Responsio.

41. Firmatur ea responsio ab autoritate...

42. Ibi namque Petro, ejusque Successoribus...

sam Ecclesiam munere successoribus competere fidei firmitatem. At ista fidei firmitas eo ipso deficeret in tali Pastoralis munere, si Papa utens potestate ejusmodi erga universalem Ecclesiam, conderet decreta fidei adversantia. Ex illa igitur Christi Domini orationis efficaciam concluditur, fieri nullatenus posse, quod Romanus Pontifex, si loquatur ex Cathedra sui Pastoralis officij erga universalem Ecclesiam, condar decreta fidei repugnantia. In quem adeo sensum Theophylactus in cap. 21. Lucæ ait: *Quia te (scilicet Petrum) habeo principem discipulorum, confirmo ceteros. Hoc enim decet te, qui post me Ecclesie petra es & fundamentum.*

46. Vides igitur, fidei firmitatem, quæ Petrus confirmaret ceteros, esse ex eo, quod esset princeps discipulorum. At eo ipso, quod iste in Ecclesia principatus ex Christi Domini promissione sit connexus cum perpetuo Ecclesie statu, non potuit in Petri personam extingui, sed transire debuit ad successores. Ergo illa fidei firmitas Petro impetrata ita stat in ejus successoribus, ut propterea Petrus Chrysologus in Epist. ad Eutychemen relatato. 1. Concil. Chalcedon. ita scripserit: *Hortamur te Frater honorabilis, ut his, quæ à beatissimo Papæ Romana Civitatis scripta sunt, obedientes attendas; quia B. Petrus, qui in propria sede vivit, præstat querentibus fidei veritatem. En igitur, non tam personam, quam sedem Petri hodie viventem attendi debere, utpote cui annexa sit fidei veritas, adeo, ut Divus Bernardus in Epist. 190. ad Innocentium, ubi asseruisset, in Cathedra Romanâ non posse fidem sentire defectum, exclamet: Cui enim Sedis dictum est aliquando: Ego rogavi pro te, ut non deficiat fides tua?*

47. Confirmatur. Nam ex præactâ Christi Domini orationis efficaciam, firmitatem fidei in Romanâ Cathedra seu Ecclesia concludunt Pontifices primorum duorum, seu trium sæculorum, Lucius I. in Epist. ad Episcopos Hispaniæ & Galliæ. Felix I. in Epist. ad Benignum. Illius enim prioris verba ita se habent: *Ecclesia Romana Apostolica est, & mater omnium Ecclesiarum, quæ à tramite Apostolicæ traditione nunquam errasse probatur, nec hæreticis novitatibus depravata succubuit, secundum ipsius Domini pollicitationem dicentis: Ego rogavi pro te. Posterior porro Pontifex ita scripsit de Ecclesia Romanâ: Ut in exordio vortam fidei Christianæ percepti ab auctoribus suis, Apostolorum Christi principibus, illibata manet, juxta illud: Ego rogavi pro te.*

PROBATIO II.

Desumpta ex illis Christi Domini verbis Matth. 16. Et super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, &c.

48. NAM ista Christi verba esse accipienda de Petro, ita ut super ipsum ceu petram esset ædificanda Ecclesia, docent Tertullianus de præscript. hæret. cap. 22. Cyprianus Epist. 40. & de Vnit. Eccles. Basiliius Magnus ad cap. 2. 1. 1. 1.

Gregorius Nazianzenus art. 2. de Moderatâ in orat. habendâ. Cyrillus Alexandrinus lib. 2. in Ioan. cap. 12. Ambrosius Sermon. 47. Hieronymus in cap. 16. Matth. Augustinus Sermon. 5. in festo Petri & Pauli, & alibi sæpe.

At eo ipso, quod Ecclesia super hanc petram ita ædificanda foret, ut simul Christus eidem Petro contulerit potestatem clavium, oportet, istam potestatem ex Christi Domini promissione connexam esse cum fidei petra, in Petro semper usque ad consummationem sæculi duraturâ, nec à portis inferi unquam vincendâ. Hinc autem sequitur, istam potestatem clavium cum petra fidei connexam minimè exspirasse in Petri personam, sed hujus sedem, utpote cum perpetuo Ecclesie statu connexam, ita vivere in successoribus, ut his competat pastoralis erga universalem super petra fundatam Ecclesiam officij primatus; uti expressè statuunt Concilium Nicænum 1. Can. 6. Ephes. 1. sub verbis Philippi Presbyteri. Chalcedonense ad. 1. 2. 3. & 16. aliæque generales Synodi; nec non ex Patribus Polycarpus apud Sanctum Hieronymum de viris illustribus. Irenæus lib. 3. cap. 3. Athanasius in Epist. ad Felicem Papam. Basiliius Magnus in Epist. ad Athanasium. Chrysolomus in Epist. ad Innocentium Papam. Cyrillus in lib. Theol. Cyrillus Alexandrinus in Epist. ad Damasum Papam. Hieronymus Epist. 59. ad Damasum Papam. Augustinus lib. 2. de Bapst. contra Donatistas cap. 1. & alibi sæpe. Cum igitur Petri primatus cum Petra seu fidei firmitate inseparabiliter connexus vigeat in Romanâ Cathedra, oportet, Romanum Pontificem, dum ex illâ Cathedra, id est, ex munere suo Pastoralis ad universalem Ecclesiam, fidei, vel morum decreta condendo, loquitur, errare non posse: quomodo enim aliâ portæ inferi non essent prævalitura? Confirmatur specialiter ex subsequentibus Christi verbis: *Portæ inferi non prævalent adversus eam, scilicet Ecclesiam. Nam isthæc verba connectuntur una proximè præcedentibus: super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam. Ergo quatenus super petram, id est, Apostolicam Petri Cathedram, est fundata Ecclesia, non possunt ipsi prævalere portæ inferi, nec adeo potest deficiere Ecclesia super Cathedram petra, ceu petram ædificata. At forma Ecclesie essentialis est fides. Unde si fides in Ecclesia deficeret, oporteret, formam Ecclesie substantialem deficere. Nequit autem Ecclesia stare super petram ædificata, si nec ipsa petra sit immota in fide, Ecclesie formâ substantiali. Ubi verò vel in unico fidei dogmate interveniret aliquis error, jam moraliter affectivè destrueretur motuum fidei specificativum, nempe Prima Veritatis in omni verbo suo omnimoda infallibilitas: siquæ adeo corruente hoc motivo intrâ Cathedra Apostolicæ petram, super quam ædificatur Ecclesia, quomodo illud ædificum Ecclesie substantiale fidei formâ destitutum subsistere valebit? Quomodo igitur portæ inferi adversus Ecclesiam quâ super istâ petra ædificata non prævalerent?*